

Књига пророка Данила – број четрдесет

Павле

Jeff Pippenger

2024-01-04

Прво поглавље Данила, када се преклопи са четвртим поглављем Данила, представља историју првог и другог анђела, од 1798. до 1844. године. У тој историји књига Данилова била је отпечаћена, а део који је био отпечаћен били су седмо, осмо и девето поглавље. „Ред за редом“ — прво и четврто поглавље, а затим седмо до девето — приказују историју милеритског покрета првог анђела.

У тој историји (1798. до 1844.), утемељене су основне истине адвентизма, и те истине су коначно биле представљене на пионирској карти из 1843. године. Навуходоносорова статуа из друге главе Данила налази се на тој карти. Визије из Данила седме и осме главе налазе се на карти. „Свакодневна жртва“ из осме главе је представљена, као и „седам времена“ из Левитске књиге, двадесет шесте главе. Три тешка јаука ислама, како су представљена у деветој глави Откривења, налазе се тамо. Бог је више пута унапред упозоравао да ће те темељне истине бити нападнуте.

„Нека они који стоје као Божји стражари на зидинама Сиона буду људи који могу да виде опасности пре народа,—људи који умеју да разликују истину од заблуде, праведност од неправедности.“

„Опомена је дошла: Не сме се допустити да уђе ишта што би уздрмало темељ вере на којем зидамо још од времена када је вест дошла 1842, 1843. и 1844. године. Ја сам била у тој вести, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да скинемо своје ноге с платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих се могла одрећи светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Дело човека са четком за прашину, које треба да се изврши уз учешће Божјег народа последњих дана, такође је представљено код Исаије, када он поистовећује народ последњих дана и дело на које су позвани, јер је било одређено да темељи буду затрпани заблудом пре него што наступе последњи дани.

И твоји ће сазидати старе развалине; подићи ћеш темеље многим нараштајима; и прозваћеш се: Поправљач пролома, Обновитељ стаза за становање. Исаија 58:12.

„Стара разорена места“ односе се на доктринарне истине повезане са двама пустошећим силама паганства и папства. То што су две пустошеће силе паганства биле праћене папством јесте оно што је Вилијам Милер користио као оквир за свако пророчанство које је излагао.

И сазидаће древне рушевине, подићи ће негдашња пустошења, и обновиће опустошене градове, пустоши многих нараштаја. Исаија 61:4.

Структура пророштва која је представљена као оквир јесте историја и однос те две силе. Обновити „стазе да се по њима станује“ јесте обнова Милеровог оквира, који је у његовом сну био представљен делом човека са четком за прашину. Исаија је употребио приказ историје Јездра и оних који су се вратили из Вавилона и обновили Јерусалим, да би означио обнову некадашњих пустоши.

Од дана отаца наших па до данас налазимо се у великом преступу; и због безакоња наших предани смо ми, цареви наши и свештеници наши, у руке царева земаља, под мач, у ропство, на грабеж и на срамоту лица, као што је данас. А сада, за кратко време, указана нам је милост од Господа Бога нашега, да нам остави остатак који ће избећи, и да нам даде клин у светом месту своме, да би Бог наш просветлио очи наше и дао нам мало оживљења у ропству нашем. Јер били смо робови; али нас Бог наш није оставио у ропству нашем, него нам је пружио милост пред царевима персијским, да нам да оживљење, да подигнемо дом Бога нашега, и да поправимо пустоши његове, и да нам даде зид у Јуди и у Јерусалиму. Јездра 9:7–9.

Јездра и они који су обнављали Јерусалим представљају „остатак“ који су обновитељи стаза по којима треба ходити, и то су они који извршавају дело у контексту молитве из двадесет шесте главе Левитске књиге, на коју се Јездра позива говорећи да „од дана отаца наших па до данас бејасмо у великом преступу; и за безакоња наша, ми, цареви наши и свештеници наши, били смо предани у руке царева земаља, под мач, у ропство, на пљачку и на посрамљење лица.“ „Дан“ на који он упућује јесте „дан“ у коме „остатак“ последњих дана обнавља стазе по којима треба ходити.

Језрин остатак су два сведока који васкрсавају на крају три и по дана и испуњавају молитву из двадесет шесте главе Левитске књиге, као што је то приказао Данило у деветој глави. Када су се Јездра и његови сарадници вратили из изгнанства и поново саградили Јерусалим, они су били праслика дела обнављања Милерових драгуља, што је дело обнављања Милерових темељних истина. Из тог разлога, разумевање оквира Милеровог дела је од суштинске важности.

„Апостоли су зидали на сигурном темељу, на самој Стени векова. На тај темељ доносили су камење које су исклесали из света. Градитељи нису радили без сметњи. Њихов рад био је учињен крајње тешким услед противљења Христових непријатеља. Морали су да се боре против задртости, предрасуда и мржње оних који су зидали на лажном темељу. Многи који су радили као градитељи цркве могли би се упоредити са градитељима зида у Немијино време, за које је написано: ‘Који зидаху зид, и који ношаху бремена, с онима који товарише, сваки једном руком рађаше посао, а другом руком држаше оружје.’ Немија 4:17.” Дела апостолска, 596.

У оба одломка у Исаији, дело је да се подигну темељи и пустоши многих нараштаја. Исаија указује на духовно дело које је било приказано дословним делом. Темељи је требало чувати,

али су уместо тога на крају били потпуно прекривени лажним темељем од кривотворених драгуља. Они које Исаија препознаје обнављају темељне истине милерита, а не дословне опеке и камење. Символ тих истина јесте Милеров оквир о две пустошне силе које су газиле светилиште и војску током „седам времена“.

То дело обновљења представљено је као подизање „темеља“ и „пустоши многих нараштаја“, и представља пророчки рад обнављања темељних истина посредством методологије која доноси пророчку линију на пророчку линију, овде мало и онде мало. Дело поновног успостављања темеља и пустоши јесте дело излагања и одбране изворних истина представљених на пионирским картама из 1843. и 1850. године, које су две таблице из друге главе Авакумове. А то дело се остварује методологијом позног дажда „линија на линију“. То је дело враћања на Јеремијине старе стазе у спору с онима који желе да подрже кривотворени темељ, као што су представљени лажним драгуљима у Милеровом сну.

„Непријатељ настоји да одврати умове наше браће и сестара од дела припремања народа да опстане у овим последњим данима. Његове софистерије смишљене су да одврате умове од опасности и дужности овога часа. Они ни за шта сматрају светлост коју је Христос дошао с неба да да Јовану за свој народ. Они уче да призори који су управо пред нама нису од довољне важности да би им се посветила посебна пажња. Они обезвређују истину небеског порекла и лишавају Божји народ његовог прошашњег искуства, дајући му уместо тога лажну науку.

„Овако говори Господ: станите на путевима и гледајте, и питајте за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме.“ Јеремија 6:16.

„Нека нико не настоји да отргне темеље наше вере — темеље који су на почетку нашег дела положени молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима зидамо већ последњих педесет година. Људи могу мислити да су нашли нови пут и да могу положити чвршћи темељ од онога који је већ положен. Али то је велика обмана. Јер нико не може поставити другог темеља осим онога који је постављен.

„У прошлости су многи предузимали изградњу нове вере, успостављање нових начела. Али колико је дуго њихова грађевина опстала? Убрзо је пала, јер није била утемељена на Стени.

„Зар први ученици нису морали да се суоче са људским казивањима? Зар нису морали да слушају лажне теорије, и потом, пошто све изврше, да остану постојани, говорећи: ‘Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен’? 1. Коринћанима 3:11.“

„Дакле, треба да чврсто држимо почетак свога поуздања до самога краја. Речи силе послате су од Бога и од Христа овоме народу, изводећи га из света, тачку по тачку, у јасну светлост садашње истине. Уснама дотакнутим светим огњем, Божје слуге објављивале су поруку. Божански исказ ставио је свој печат на истинитост објављене истине.“ Testimonies, volume 8, 296, 297.

„Дело припремања народа да опстане у последњим данима“ јесте дело повезано са два пророчанства Језекиља у тридесет седмој глави. Порука се објављује Исаијиним гласом у пустињи, а прва Језекиљева порука окупља оне који су три и по дана били мртви на улици града Содома и Египта. Тада они препознају да су били у Матејевом времену оклевања из приче о десет девојака. Потом чују позив дат Јеремији да одвоји драгоцену од безвреднога ако жели да се врати. Они такође препознају да је Данилова молитва у деветој глави садашња истина. Стога, ако и када изабери да се врате прихватањем и испуњавањем услова јеванђеља, тада примају другу Језекиљеву поруку и стају на своје ноге као силна војска.

„Дело припремања народа да опстане у последњим данима“ извршава се посредством методологије позне кише „ред по ред“. То дело обухвата дело обнављања милеритских истина које су представљене на пионирским картама из 1843. и 1850. године. Те две карте јесу Авакумове две таблице и треба да буду положене једна на другу (ред по ред), и чинећи тако, те две карте представљају темељне истине које у последњим данима треба да буду обновљене од стране човека са четком за прашину.

Када се доведу заједно, ред на ред, они указују на грешку на карти из 1843. године, која је потом исправљена на карти из 1850. године. Када се посматрају као једна табела (ред на ред), тада представљају и искуство Божјег народа и скривену историју седам громава, јер заједно приказују прво разочарање, време одлагања, поноћни поклич и 22. октобар 1844. године, и велико разочарање.

То су прво разочарање, Поноћни поклич и велико разочарање — то је скривена историја седам громава. То је устројство истине, јер се истина заснива на томе што су прво и последње слово хебрејске речи „истина“ исто, као што су исто и прво и последње разочарање те историје. Средње, тринаесто слово јесте симбол побуне, као што је то представљено онима који одбацују поруку Поноћног поклича. Две карте, када се саставе заједно, пружају два сведока пророчким истинама милерита, које човек са четком за прашину треба да обнови, али оне такође идентификују искуство које представља праслику искуства сто четрдесет и четири хиљаде.

Они који су били позвани да буду застава (сто четрдесет и четири хиљаде) суочили су се са својим првим разочарањем 18. јула 2020. године, а затим им је у јулу 2023. била упућена порука од гласа који виче у пустињи. Тај глас их је позивао да се врате.

У тој тачки у скривеној историји седам громава побуна ће се испољити, јер је следећи путоказ када човек са четком за прашину сакупља драгуље и полаже их у ковчежић. Тада они сијају десет пута јаче. У том тренутку Милер је био пробуден. Када се девице (Милер) пробуде, прекасно је. Обнова пустоши многих нараштаја дело је у којем два сведока морају учествовати. То дело се сада извршава.

Оквир пророчанстава Вилијама Милера, представљен виђењем реке Улај, из седме, осме и девете главе Данила, био је заснован на две пустошеће силе — паганизму и папизму; а оквир за Future for America јесте паганизам (аждаја), за којим следе папизам (звер) и отпаднички протестантизам (лажни пророк). Кључ који успоставља оба оквира јесу списи

апостола Павла. Апостол Павле био је пророчки глас који је повезао древни Израил са духовним Израиљем. Пре свога обраћења, Павле се звао Саул, што значи „изабран“ или „постављен“.

Павле је био изабран (одабран) да буде апостол незнабошцима, а био је изабран, између осталог, и због свога разумевања Старога завета. Као писац већине Новог завета, ниједан други новозаветни писац није поседовао такво разумевање Старога завета какво је имао Павле. Он је био изабран да предводи у представљању јеванђеља незнабошцима, али је такође био изабран да утврди однос пророчких историја Старога завета са пророчком историјом која је уследила након временског раздобља крста. Без Павловог сведочанства, пророчко разумевање милерита, као и оно организације Future for America, не би постојало. У самој историји у којој је дословни Израил био отпуштен као Божји изабрани народ, Павле је био изабран да покаже да је тај древни Израил, иако тада отпуштен од Бога, био симбол пророчке историје духовног Израиља. Неопходна пророчка правила за покрете првог и трећег анђела заснивају се првенствено на списима апостола Павла.

Из тог разлога, размотрићемо нека од пророчких начела која Павле идентификује, а која су утицала на поруку милерита, постављену у оквир две пустошне силе; и чинећи то, размотрићемо и како та начела утичу на оквир три пустошне силе.

Али нећу, браћо, да не знате да оци наши сви бејаху под облаком, и сви прођоше кроз море; и сви се у Мојсија крстише у облаку и у мору; и сви једоше исто духовно јело; и сви пише исто духовно пиће: јер пијаху од духовне Стене која је ишла за њима; а та Стена беше Христос. Али на многе од њих Бог не беше задовољан: јер бише оборени у пустињи. А ово бише угледи нама, да не желимо зала, као и они што желеше. Нити бивајте идолопоклоници, као неки од њих; као што је писано: Седе народ да једе и пије, и устаде да игра. Нити да чинимо блуд, као што неки од њих чинише, и падоше у један дан двадесет и три хиљаде. Нити да кушамо Христа, као што га неки од њих кушаше, и изгибоше од змија. Нити гунђајте, као што неки од њих гунђаху, и изгибоше од затирача. А ово се све њима догађаше за угледе, а написа се за науку нама, на које послерад света дође. 1. Коринћанима 10:1–10.

У десет кратких стихова, Павле показује да је обред крштења био предобличен преласком преко Црвеног мора, да је Стена која је пратила древни Израил била „духовна Стена“ и да је то био Христос. Он показује да је древни Израил био пример онима који живе у последњим данима. Овај одломак је опомена, а уједно и предмет спора између оних који држе истину и оних који се истини противе. Адвентистички теолози уче да је Павле једноставно указивао на то да су историје древног Израиља приказивале моралне поуке које су они који живе у последњим данима морали да разумеју, али они истрајавају у тврдњи да Павле није указивао на то да историје дословног Израиља заправо треба да се понове у духовном Израиљу. Сестра Вајт често користи овај одломак да потврди управо оно што је Павле мислио.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово прорицање на снази за нас. ‘А све ово догађаше им се за пример: а написано је за опомену нама, на које дођоше свршетци векова.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Којима се

откри да не себи самима, него нама службаху овим што вам је сада објављено преко оних који вам проповедаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити.' 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и сјединила своја блага за овај последњи нараштај. Сви велики догађаји и свечани призори историје Старога завета били су, и јесу, понављани у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књига 3, 338, 339.

„veliki događaji i svečani prizori starozavetne istorije jesu se, i ponavljaju se, u crkvi u ovim poslednjim danima“, tako Sestra Vajt sažima Pavlovo značenje u tim stihovima. U nastojanju da potkopa Pavlovo poistovećivanje drevnog Izraela kao simboličnog prikaza istorije doslovnog Izraela, sotona je nametnuo dva glavna napada protiv ovog proročkog načela. Prvi, koji sam već pomenuo, jeste tvrdnja da je Pavle jednostavno ukazivao na to da su te istorije predstavljale moralne pouke. To lažno učenje jeste poluistina, a poluistina uopšte nije istina. Istina je da su moralne pouke koje se mogu izvesti iz istorije drevnog Izraela na korist onima koji žive u poslednjim danima, ali kada se to koristi da bi se poreklo da su te istorije takođe prikaz događaja koji će se ponoviti, tada to postaje poluistina, osmišljena da porekne istinu.

„Благослов или проклетство сада је пред Божјим народом — благослов ако изађу из света и одвоје се, и ходе стазом понизне послушности; а проклетство ако се уједине с идолопоклоницима, који газе узвишене захтеве неба. Греси и безакоња побуњеног Израиља забележени су и та слика је стављена пред нас као опомена да ћемо, ако будемо подражавали њихов пример преступа и одступили од Бога, сигурно пасти као што су и они пали. ‘А ово се све њима догађаше за угледе, а написа се за науку нама, на које последак света дође.’“ Testimonies, volume 1, 609.

Једна истина не сме се употребљавати да би се порекла друга истина, јер када се то чини, истина Божја претвара се у лаж.

„Не сме се допустити да једна изјава Спаситеља поништи другу.“ Велика борба, 371.

Уčenje да историја древног Израела представља само моралне поуке често користе адвентистички теолози да би razorili Бојју пророчку Реč, и то је једна од полустина укључених у јело bajки припремљено да обмане Бојји народ како би примio лаж, а лаж коју prima препозната је у spisима apostola Pavla.

Други главни напад на начело да историја древног Израиља осликава историју савременог Израиља измислили су језуити током историје противреформације, и он се састоји у прихватању идеје да се историја древног Израиља понавља. Језуитска лаж јесте у томе што се историја понавља дословно, а не духовно. Та лаж је измишљена као средство да се спречи разумевање да је римски папа антихрист библијског пророчанства, јер то учење пристаје уз истину да у последњим данима постоји антихрист, али тврди да је антихрист представљен дословном силом, а не духовном силом. Тада би блудница из седамнаесте главе Откривења, која на своме челу има написано: тајна, Вавилон велики, била блудница која се подиже у дословној земљи Вавилона, што је данас Ирак.

„Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не успеју да увиде значење антихриста, сигурно ће се сврстати на страну антихриста.“ Kress Collection, 105.

Папа је дословна личност, која представља дословну силу (Католичку цркву), али су он и његова организација пророчки означени дословним Вавилоном и могу бити исправно препознати једино када се предмет антихриста изложи као духовно испуњење једног дословног примера. Павле је указао да дословни Израилљ представља духовни Израилљ, али то није била нова пророчка истина коју је он изнео, јер се његово разумевање уопштено заснивало на Старом завету, и ту је утемељено његово сведочанство.

Овако говори Господ, Цар Израилљев, и његов Искупител, Господ над војскама: ја сам први, и ја сам последњи; и осим мене нема Бога. И ко ће, као ја, призвати, и објавити то, и изложити ми по реду, откако поставих древни народ? И оно што долази, и што ће доћи, нека им покажу. Не бојте се, нити страхујте: нисам ли ти казао од онога времена, и објавио? Ви сте чак моји сведоци. Има ли Бога осим мене? Да, нема Бога; не знам ни за једнога. Исаија 44:6–8.

Треба да будемо Христови сведоци, као што је био Павле, да је Алфа и Омега поставио не само древни Израилљ, него сав библијски древни народ као симболе да покажу „оно што долази“ на оне који живе у последњим данима. Павле је био познавалац Старог завета, и био је подигнут да буде пророчка повезујућа карика између раздобља дословног и духовног Израилља. Његови списи су водили оне који су разумели умножење знања у време свршетка 1798. године, а такође и 1989. године.

Древни дословни Вавилон, древни синови Истока, древни Египат, древна Грчка и древно Мидо-персијско царство јесу симболи духовних сила на крају света. Ти древни симболи су дословно које претходи и представља духовно које следи. Павле иде тако далеко да поистовети да је тај дословни Адам био симбол духовног Адама (који је Христос).

Тако је и написано: „Први човек, Адам, постаде душа жива; а последњи Адам дух који оживљује.“ Али није прво духовно, него природно, а потом духовно. Први је човек од земље, земљан; други је човек Господ с неба. Какав је земљани, такви су и земљани; и какав је небески, такви су и небески. И као што носисмо обличје земљаног, тако ћемо носити и обличје небеског. 1. Коринћанима 15:45–49.

Павле поучава о неким веома дубоким поукама у вези са првим и последњим Адамом, али ми једноставно указујемо на начело које он сасвим јасно износи у овом одломку, када каже: „није прво оно што је духовно, него оно што је телесно; а потом оно што је духовно.” Дословно, које Павле овде означава као „телесно”, јесте прво, а духовно је последње. Дословни Израилљ био је први, и телесан, а духовни Израилљ долази „потом”.

Doslovni Vavilon prethodi duhovnom Vavilonu. Sledeća važna tačka koja je naglašena u Pavlovim spisima jeste trenutak u istoriji kada treba primeniti promenu sa doslovnog na duhovno. To je vremenski period krsta, kada se prepoznaје пророчка промена са дословног на духовно.

Јер сте сви синови Божји вером у Христа Исуса. Јер који се год од вас крстисте у Христа, у Христа се обукосте. Нема више Јудејца ни Грка, нема роба ни слободњака, нема мушкога ни женскога; јер сте сви једно у Христу Исусу. А кад сте Христови, онда сте семе Авраамово и наследници по обећању. Галатима 3:26–29.

Није важно какво би могло бити твоје право по рођењу; ако и када прихватиш Христа, тада постајеш семе Авраамово. Ти ниси дословни Израил; ти си духовни Израил. Прелаз из дословног у духовно био је крст. Павле дели човечанство у две класе. Свака класа има свој савез, свака је потомство Авраамово. Свака има град који представља њену породицу и савез. Свака је или син дословног Адама или духовног Адама.

Јер је написано да Авраам имаде два сина, једнога од робиње, а другога од слободне. Али онај који беше од робиње, по телу се роди; а онај од слободне — по обећању. А то је речено у преносном смислу: јер су ово два завета; један од горе Синаја, који рађа за ропство, а то је Агара. Јер Агара је гора Синај у Арабији, и одговара садашњем Јерусалиму, и робује са децом својом. А горњи Јерусалим слободан је, који је мати свима нама. Јер је написано: Развесели се, нероткињо која не рађаш; викни и узвикни, ти која не трпиш порођајне муке; јер напуштена има много више деце него она која има мужа. А ми смо, браћо, као Исак, деца обећања. Али као што тада онај који се родио по телу гоњаше онога који се родио по Духу, тако је и сада. Али шта говори Писмо? Истерај робињу и сина њезина; јер син робиње неће наследити са сином слободне. Тако дакле, браћо, нисмо деца робиње, него слободне. Галатима 4:22–30.

У временском раздобљу крста, древне дословне стварности постале су симболи савремених духовних стварности. Апостол Павле је разјаснио ове суштинске пророчке истине које су Вилијаму Милеру омогућиле да успостави оквир двеју сила пустошења, на којем је засновао све своје пророчке закључке. Исто дело које је извршио апостол Павле јесте оно што препознаје три силе пустошења, које представљају оквир за све пророчке закључке Future for America.

Оквир Милеровог разумевања умножења знања, представљеног визијом о реци Улај у седмом, осмом и деветом поглављу, био је заснован на његовом открићу да „свакодневна“ у књизи пророка Данила представља пагански Рим. То откриће је учинио у Павловој другој посланици Солуњанима. То разумевање је првенствена истина која се поистовећује са пророчком „лажју“, која узрокује да силна заблуда дође на адвентисте седмога дана у последњим данима.

У следећем чланку наставићемо наше проучавање умножавања знања, представљеног виђењем о реци Улају, разматрајући оно што је Милер препознао у Павловој посланици.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже за оне који су имали велику светлост: ‘Они нису ожалостљени нити запрепашћени због свог моралног и духовног стања.’ Да, изабрали су своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати заблуде њихове, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад звах, нико се не одазва; кад говорих, не хтеше слушати; него чинише зло пред Мојим очима и изабраше оно што Мени није било по вољи.’ ‘Бог ће им послати силу преваре, да верују

лажи,' јер 'не примише љубав истине, да би се спасли,' 'него су уживали у неправди.'
Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.“

„Небески Учитељ је упитао: 'Каква би јача обмана могла да заведе ум од привида да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините по световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, заносна обмана, која овладава умовима када људи који су некада познали истину, помешају обличје побожности с њеним духом и силом; када мисле да су богати и да су се обогатили и да им ништа не треба, док у стварности имају потребу за свиме.'“
Testimonies, volume 8, 249, 250.